

Timur Üzel 2

- şiirler -

Yayın Tarihi:

22.06.2020

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması, gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması, kullanılması, dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Timur Üzel 2

Eserleri:

Bir Çocukluğun Anatomisi

Otur!
Bak bil ki duyacakların;
öncesi.
Kimden geldiğini bilmediğim
Bir hikayeden.
Birkaç bozuk İmla
En çok dil kadar.
Bir bilinmez tarih eskisi...
Ve
Geçtiği her satırda bir sokak
İçerden kapılar açık
Dışarıda bırakılmış birkaç aç.
Kilit vurulan parmaklar
Yolunmuş saç baş.
Ben şimdi burdayken.
Oturulan koltuk buz.
Sen dinlerken,
Söz çıkıyor
Kulaklar çırıl çıplak!
Bir benim dilim mi lal?
Yoksa
Alem de mi bu sessizliğe ortak.
Yok duyulan hiç bir söz
Benim çığırındaki nefeslerin ritmi değil.
Bu kulak titreten kelimeler,
Bu küfür, bu sövgü...
Üstüme annemin süt ağzı,
Kardeşimin oyun mızıkçılığı,
Memleketten olsun ya da
Nolur bir kaç cümle saç.

Söyle şu karşıkı dağa,
Onca güneş varken,
Neden benimki?
Bir ova değil mi burası?
Bu köhne evlerin,
Hayırdır! pencereler söylesenize ne iş?
Bak otur dedim!
Ayakta kalmışsın.
Dağlık taslamaksa Niyetin,
Bilmez misin ki Ne dağlar söktüm
Bir tek gün ışığı için.
Sustum...
Sen hani anlarsın ya.
Gözlerim de bak açık.
Sakladığım tek bir şey yok.
Dilimin altında azıcık milyon ceset.
Hepsinin katili,
Çocukluğumun kırık, altı patlar
Naylon fişek silahı.
Ellerimde mis mis barut kokusu
Hafif kan kurusu.

Dostlar!
Gözlerinizde sadakat buğusu
Çekilin kenara.
Ö çok güvendiğim,
Elinize sağlık mükemmel olmuş
Bu kalleşçe pusu.

Timur Üzel 2

Çağ Ötesi Anlardan

Dağlara durulmaz bir gök ısmarla.
Beni bir bulut bir sisle yağmala.
Bir şehrin iftar öncesi sessizliğinde,
Çıplak bir çocuğun zemheri titreyişine bağla.
Ya Allah! Deyip. En kızgın göğüste, bir koca karının elindeki kırmızı bir şişle beni tam göbeğimden dağla.
Anla, diyorum.
Beni bir anla, eski çağdan yüzyıllık zaman yolla.

Yokluğumu, yollunmuş saçların evlat kokusunda sakla.
Kırgınlıklarımı ipeksi bir fesleğen yaprağıyla okşa.
Yaş, ömür bu ya! Sen benim yaşanmamışlıklarımın başla.
Aştığın her saniyeyi bir milyonluk ömürlere bağışla.

Göğsümü bir çift kurşun ile iskala.
Ellerimi bir tutam sevgi ile kavuşamadıklarımın bağla...
Çaresizliğim perde perde yükselirken arşa,
Şusma! Konuşmuşlukların dinlenmemişliğini hatırla.
Her hecenden bin bir cümleyi yakıp öyle anla.

Timur Üzel 2

Dinlenici

Hüzün ki
karışalı geceme,
Işıkları yakmak da
nedense gelmiyor içimden.
Güneş mi?
Boş versenize...
İki bulut
alabilir miyim ordan?
Biri gözlerime.
Biri yan sokaktaki
Şemsiyesiz dilenciye...

Timur Üzel 2

İnsanlar Çok Çirkiler

Bir büst.
Dizlerim göğüs kafesimde.
Dikilmişim iki beton blok üzerine.
Ben nefes alırım şehrin ortasında.
Şehirin Sokakları,
kollarımda doğurur
her sabah bir güneş.
Ben uyumadan uyanırım kör bir sabaha.
Ve bağırırım avaz avaz
İnsanlar çirkin,
Kediler bıyıklı,
Köpekler sadık...
Bir insan sesi ayak diplerimde
Of be kardeşim
İnsanlar çirkin
Kötü,katil,hırsız,yalancı, illet

Ben demir.
Ateşlerden harlandım var olmak için
Bir insanın ellerinde.
Ben cehennem sanmıştım doğuşumu.
Ki asıl ateş bu şehrin göbeğinde.
İki ayaklı..
Yürüyor her gün
Geçiyor önümden.
Dik dik bağırıyorum.
Sesim binaların pervaz diplerinde.
İnsanlar çirkin,
Ağaçlar yeşil,
Çiçekler yalancı sevmelere hediye.
Bir insan sesi,
Sırtımdan dolar içimdeki boş mahzene.
Of be kardeşim
İnsanlar çirkin
Kirli,düzenbaz,hilekar,zillet

Bir dilenci çocuk.
Kaç gündür sırtı beton duvarda.
Oturur bir karton parçası üstüne.
Gözlerinde bütün insanlığa küfür
Geçenlerin çoğu zengin.
En çok parasız olan
Bir kaç kuruş bırakıyor avuç içlerine.
Ben o dilencinin yüreğinde.
Ses benim dilimde.
İnsanlar çirkin
Anneler cennet
Annesizlik cehennem
Bir dilenci sesi
Gökyüzünden şimşeklenir tepeme
İnsanlar çirkin,
Çirkin insanlar,

Çirkin çipçirkinler...

Timur Üzel 2

Kurşun Köpek Sokak Kedi

Vurulmuşum!

Böğrümde en ağırından kurşun izi.
Sokağın başında üç kuduz köpek,
Devriyelerden mermi yemiş biri.
Birinin kuyruk sokumunu tekmelemiş sarhoşun teki.
Derisindeki bitlerden muzdarip öteki.

Vurulmuşum

Yatıyorum asfalta yüzü koyun
Kaldırımında üç kedi
Birinin kuyruğunu koparmış hayvanın teki
Biri çöpteki cama kestirmiş ön patilerini
Ötekinin tüylerini dökmüş hastalık illeti

Vurulmuşum!

Üstümde yağmurun ince çisentisi.
Üç ışık pencereden sızıyor.
Birinden çocuk ağlaması, yok bir lokma yiyeceği.
Birinin vurulmuş oğlu, devlet kanalında şehit haberi.
Biri beddua ediyor kırk yıllık eşine yok yatacak yeri.

Ben vurulmuşum

Bundan mı bu sokaktan yok daha beteri
Bu kurşun ağrısı mı yoksa bütün bu diğerleri?
Hangisi acı
Çiğlik mi?
Kuduz mu?
Yoksa bir annenin kulağındaki şehit haberi?

Timur Üzel 2

Sis

Sis...
Suskunluk ve sessiz.
Kim bu?
Çok sahipsiz..
Denilmiş mi ki ?
Bu ağlamak, bu yağmur
Duman,ateş,kül!
Dipte kalan kara bir is.

Hayalim bir varış.
Sonu ölümlle eş değer bir his.
Ömrüm annemden fıskıran hayat.
Artık bu bedende çok pis.
Bir nefes,
Diğer bir nefese yatırılmış korkunç bir bahis.
Oksijen yok sadece kalkıp inen bir göğüs.

Gözlerim yön aldığı bir tavan
Bu gören bakış değil artık
İntihara teşebbüs.
Sen şimdi uyuyorsundur,
Bilirim ki içimde sevdandan öte yok bir yeis.
Bir ses...
Kulaklar mı kesik?
Yoksa çıktığı boğaz mı yırtıldı ?
Ne bu denli,
Neden çok tiz?

Ben eskittim şimdi
Git gel beynimle
Bir çok ayakkabı
bu benden sana menzil alan yol
toz pas kir pis
Halbuki temiz bir gönül türbevari bir his
Yeşili tam yeşili
Ölümü harbisinden ölüm

Timur Üzel 2

Şairin Yemini

Ellerim; ömrümün çıkmaz sokakları.
Köşe başlarında,
Gayr-ı resmi yaşamların saçlarına takılmış parmaklarım.
Ne zaman ki çıkardım ellerimi ceplerimden;
Yangınlar yaktı şehrimi...
Ve artık
Sözlerim hiç duyulmamış bir dilin cümleleri.
Sordum da bir an kendime.
Sen mi gittin?
Yoksa ben mi unuttum ölmeyi?

Gerçek şu ki yoksun...
Uzun uzun uzaklardan
Sanki bir ölüm!
Birden bir tren geçti şehrimden.
Aldı da gitti bütün senlerimi.
Dilim laal.
Ve parmaklarım kesik.
Kalem mi tutarım senden sonra!
Billahi yazmam artık,
Yakarım tüm ilham perilerimi.

Timur Üzel 2